

хукнало следъ зайчето. Зайчето тича, дяволчето тича, зайчето тича, дяволчето тича. Най-после зайчето избѣгало, а дяволчето се върнало запѣхтѣно при татка си и рекло :

— Остави се, тате. Отиде ни блатото! Голобрадиятъ човѣкъ ме прати да се надбѣгвамъ съ тримесечното му братче и азъ не можахъ да го надбѣгвамъ, ами ако бѣхъ се надбѣгвалъ съ него, и душа не щѣше да ми остане.

— Не бой се, сине. Иди го накарай да се поборите. Който надвие, той ще вземе блатото.

Дяволчето отърчало пакъ при Голобрадка и му рекло:

— Тате каза да се поборимъ. Който надвие, той ще вземе блатото.

— Иди се побори съ тригодишната ми сестра. Тя спи е-тамъ въ гората.

Дяволчето отишло въ гората. Една рунтава мещана се била изтегнала подъ дебела сѣнка. Дяволчето отишло до нея и я побутнало. Мечката изрѣмжала. То я подрѣпнало по-силно. Тя пакъ изрѣмжала. Най-после го хванала съ лапитѣ си и го пухнала о земята.

Дяволчето се върнало при баща си и всичко му разказало. Той му далъ една златна топка и му рекълъ:

— Иди да се надхвърляте съ голобрадия човѣкъ. Който хвърли по-високо топката, той ще вземе блатото.

Дяволчето отърчало пакъ при Голобрадка и му казало:

— Тате каза да се надхвърляме съ тая топка. Който надхвърли, той ще бжде господарь на блатото.

— Хвърляй тогава! — рекълъ Голобрадко.

Дяволчето хвърлило топката три пѣти по-високо, отколкото би могълъ да я хвърли човѣкъ.

После Голобрадко взелъ топката и почналъ да я върти въ рѣцетѣ си.

— Хвърляй-де! — рекло дяволчето.

— Чакай да се размахнатъ облацитѣ, че ще се загуби топката.

— Толкова ли високо искашъ да я хвърлишъ? Не си давамъ азъ златната топка!

Дяволчето си взело топката и отишло при баща си. Разказало му, какъ се надхвърляли съ момъка.

— Иди му занеси две торби злато, че да се махне